

I. Žajtschne a wjazorne modlenia.

Žajtschne modlenie na ſteželu.

We tom mēniu Boga togo Woschza, Ssyna a ſwētego Ducha! Šnežo! ſklyſch moj glosz, gaž ja wołam, buž mē gnadny a huſklyſch mē!

Għwalony buži ty, moj Jefus, ty ġnēs togo ſwētego dnia, a ħħwalone buži twojo mē pſcheze a nimerie; pſcheto ty ſy we tej ſachadnej noz̄y žywieńe a dobroſch nademnu zynil, a twojo fa minn gledanie jo moj dyč hobsvarnowalo. Ty ſy ſebe moj zorajschy wjazornu hopor gnadnie dał ſpodobaſch, a ſy mē we tej noz̄y wérne hobsvarnował. Twoje ſwēte janžeļe ſu ako wérne Wéchtare hočolo mojeje poſtole tu wachu żarżali, a tu ſchidnoſcz a mož togo zarta knizomu huzynili. Twoja ſmilnoſcz jo ſe minn a tych lubnych mojich hutschobne gorejsela, a ty ſy mē ſpod tym chłodkom twojeju ſchidlowu ſ'chował. Jefus, moj ġnēs a moj Bog! kaž deru ja tebe ueto farownasch ſchyfniu twoju dobroſch, kotoruž ty nademnu zynisch? Ja ſom takeje twojeje dobroſchi a wérnoſczi nedostojny, a ja uamogu tebe pſchi mojej uamožy niž hopočasach, něžli až ja ſe tebe ſ'hustami a ſ'hutschobu žēkuju a ſchi ħwalim. Ja zu ſe tebe žekowasch we tej ſgromażinie,